

MÁRTON REZSŐ

A zongora kielégülése

Kicsit későn kapcsoltam át, a koncert már elkezdődött. Az elejét nem láttam, de el tudom képzelni. A hatalmas színpadon egy magányos zongora és egy szék. Mintha egy óriási papírdobozba tették volna, melynek az elülső oldala hiányzik. Díszlet nincs. Nem kell. Majd Ő feldíszíti. Bejön a színpadra, a reflektorok követik. A közönség lelkesen tapsol. Finoman meghajol, de csak a teste. A lelke már nem ott van. Az már készül az aktushoz.

Még néhány automatikus mozdulat. Megigazítja a széket és leül. Kotta nincs. Nem szükséges. A kotta a lelkében van. A lelkében, mely mostanra már újra egyesült testével. Szemével végigsimogatja a zongorát. Egy kis ember. Egy nagy muzsikus. A zene prófétája. Isten meghosszabbított keze. Az ezredforduló Bachja. És a varázslat megkezdődik... A zene lassan mozdul. Méltóságteljes hattyú a tavon. Harmatcsepp hull a fűszálra. Éj kapuját hajnal zárja. Fehér pillangó piros pipacson. Szilaj szarvas szalad az avaron. A zene szárnyal. A kis ember óriás lesz. Táncol, ugrál, görnyed. Bizet karcú torreadora. Muszorgszkij töpörödött gnómja. Dalol, nyög és hörög. Chagall repül a színpad fölött. Teste hullámzik. Talpa ritmust ver. A zene egyenlő a szerelemmel. Kicsit lecsendesül, már-már megpihen, majd újrakezd. Kínai selyem és a Napisten tüze. Brutus tőre s az apacsok szüze. Ír tánc, néger blues és magyar cigányzene. A zene vibrál, hömpölyög, majd megnyugszik. A megfáradt test verítékben úszik. Ujjai még egy utolsó csókot lehelnek a billentyűkre.

Pillanatnyi csend. A közönség őrjöng, felállva tombol. Ő még nem hallja. Lassan magához tér. A negyvenöt perces aktusnak vége. Feláll, kezét összeteszi és meghajol. Magához veszi az órát és kísétál.

A zongora kéjesen nyújtózik az üres színpadon. Ma este kielégült... KEITH JARRETT a zongorával szeretkezett...